

**Прокляття, карбоване в
кістках. Сага про невиткані
долі. Книга 2**

КУПИТИ

Про книгу

Відколи Фрея дізналася правду про своє походження, її шлях — це лезо ножа. Крок — і тисячі загинуть від магії, що палає в її жилах. Проте хіба їй не до снаги керувати власною долею, навіть якщо доведеться укласти союз із ворогом Скаланду? Тож вона шукатиме істину!

А ще є Б'єрн — коханий і зрадник, її болісна пристрасть. Вони поряд через кровні клятви, хоч недовіра й образа роз'їдають кожен крок.

Попереду війна, та справжня битва — у серці Фреї. Кров двох богинь кличе до помсти, серце — до кохання, а доля вимагає вибору: стати щитом для свого народу чи прокляттям, що спалить усе.

РОЗДІЛ 1

ФРЕЯ

Шторм розпочався зненацька, налетівши на дракар і відігнавши нас від скелястого берега з несамовитою силою — здавалося, самі боги не хочуть, щоб ми перетнули протоку. Поки норделандці змагалися із шаленими хвилями, усі думки про славні морські походи, що могли виникнути в моїй уяві, розвіялися. Через холод. Через сирість. Та передусім через нескінченну нудоту.

Нудило не мене — я добре витримую хитавицю. Човен швидко наповнювався вмістом шлунків майже всіх, хто був на борту, зокрема й невідьників Гаральда, чиї обличчя ховалися під каптурами. Та краще вже шльопати в блювотинні, ніж перехилитися за борт, ризикуючи, що тебе змете розлючена стихія.

— Як же буде прикро, — я намагалася перекричати грім і шум бурхливих вод, — коли з ваших змов і хитрощів нічого не вийде, бо ми всі потонемо в морі! Усі витріщилися на мене, хоча погляд Тори був не надто загрозливим, бо цієї миті з неї вирвався струмисько блювоти. Я розсміялася й відкинулася на борт. Щоб не намокнути, сиділа під шкірою тюленя, вкритою моєю магією.

— Чи, може, не славною смертю в морі загинете, не Ньєрд вас забере до себе, а повивертає нутрощі. Стільки пишних оповідей чула про норделандську лють, але вигляд у вас просто жалюгідний.

— Вона коли-небудь мовчить? — звернувся Гаральд до Б'єрна.

Бурхливі хвилі діяли і на короля Норделанду: він був сердитий і роздратований. Я радісно всміхнулася до нього, отримавши у відповідь похмурий погляд.

Б'єрн лише схилився над веслом: хвилі йому не заважали. На жаль. Якщо хто й заслуговував на те, щоб відчутти кислий присмак жовчі, то це він і його брехливий язик.

— Спокою не чекай, батьку, — нарешті вимовив Б'єрн; він продовжував веслувати, і м'язи напружувалися під туні-кою. — Та нагадаю тобі, що ти сам це на себе накликав, от і терпи.

Гаральд стиснув щелепи. Промовчав, тільки наліг міцними руками на весло. Король Норделанду теж брав участь у веслуванні посеред жакливої бурі: щоб вибратися на берег, потрібні були всі наявні руки. Північна протока забрала життя багатьох, і Ньєрду в його володіннях не було діла до могутніх володарів.

І до дітей богів.

Дракар накрило хвилею, і вода вдарила мене по обличчю з такою силою, що стало боляче. У грудях піднявся страх, бо в крижаній зливі неможливо було дихати. Човен накренився й зісковзнув в улоговину між двома величезними хвилями, уносячи мене в чорну безодню. Я чіплялася за все, що було під рукою, дряпала нігтями по дереву, у вухах стояв крик невірників: їх відірвало від бортів, за які трималися. Падіння означало смерть, бо в розбурханому морі не було порятунку.

А потім, коли вдивилася в темну воду, страх змінила туга. Вода шепотіла слова, які обіцяли полегшення горя, що стискало моє серце.

Звільнення від люті, яка терзала душу. Порятунок від самотності, що спустошувала мене, бо я втратила все, що було важливим, навіть мету в житті.

Море тягнулося до мене, і мої пальці розтиснулися, а розбите серце просило перепочинку від болю. Просило, щоб мене понесло вниз, подалі в темряву.

Та руки раптом знову міцніше стиснули борт, бо я почула голос Гель: *Навіщо відступати, коли ти здатна забрати все, що по праву має бути твоїм? Адже ти можеш повернути собі все, що в тебе вкрали!*

Ні, не здатна, не можу.

Тихий сміх богині пролунав у моїй голові гучно, мов удар грому. *Ти володарка смерті, дочко. Усе, що дихає, боїться твоєї сили.*

Я не хочу, щоб мене боялися.

Перед внутрішнім оком промайнула посмішка: одна половина — вигнуті вуста, друга — голі кістки. Серце закалатало, руки стали холодніші за кригу. Страх — це зброя, яка здобуде для тебе все, що забажаєш.

Дракар вирівнявся: небезпека минула.

Я витерла сіль з очей, не певна, сльози це чи морська вода, але кров кипіла не через те, що смерть щойно підходила впритул.

Страх — це зброя, яка здобуде для тебе все, що забажаєш.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ